

Phần 25

Chương 73 Ban Thưởng

Nàng ăn ngay nói thật khiến Úy Như Tuyết nở nụ cười: “Muội suy nghĩ nhiều.”

“Thế nào?” Úy Tuệ nháy mắt, chẳng lẽ nàng đã đoán sai? Nhưng xuyên qua tới nay, chỉ nàng biết, Úy Như Tuyết trừ bỏ tiếp xúc với Thái tử ra thì không còn nam nhân nào khác. Dĩ nhiên ca ca yêu nghiệt thì không tính.

Hơn nữa, hôm đó ở trên thuyền, lúc rơi xuống nước Thái tử cứu nàng, hai người ôm nhau thật chặt, khiến không ít người mù mắt.

Hôm nay, thấy mặt mày nàng chứa xuân, trái phải đều hỏi không ra kết quả, nàng càng chắc chắn người nọ là Thái tử.

Nhưng nàng nhắc tới Thái tử, nha đầu này lại có thái độ như vậy.

Úy Tuệ nghi ngờ: “Thật không phải hử?”

“Ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều.” Úy Như Tuyết khó có được cung chiu vỗ vỗ đầu của nàng, có lúc nàng thật hoài nghi, cả ngày trong đầu cô nương này suy nghĩ cái gì, vì sao luôn luôn chênh lệch nhiều như vậy.

Nàng và Thái tử? A, rốt cuộc con mắt nào của nàng thấy mình và nam nhân kia lén phéng rồi hử?

“A.” Úy Tuệ lại nhìn kỹ nàng lần nữa, cảm thấy thật sự mình nghĩ nhiều, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Ta ngủ đây.”

Ừm, không phải Thái tử là tốt rồi.

Thật ra thì nàng cũng không hiểu về Thái tử Tiêu Dục lắm, chỉ nhìn về bên ngoài thì vẫn rất tốt, vốn trong sách cũng viết cuối cùng hử và Úy Như Tuyết sống hạnh phúc bên nhau.

Mà lúc đầu nàng và Úy Như Tuyết không quen, chỉ đơn giản muốn cách xa nàng là tốt rồi, về phần sống chết của nàng cũng không có liên quan gì đến mình, lại càng không quan tâm đến tương lai của nàng.

Nhưng hôm nay, hai người chung sống giống như tỷ muội ruột, nàng lại thêm một tầng tâm tư, dù sao đều là cô nương tới từ hiện đại, đối với chế độ phu thê cổ đại này rất khó tiếp thu.

Mà tương lai Thái tử phải làm Hoàng đế, thật sự có thể cung chiều một mình nàng trong hậu cung ba ngàn sao?

Trước kia xem tiểu thuyết, cảm thấy cực kỳ cảm động tình tiết như vậy.

Nhưng hiện giờ rõ ràng ở niên đại này, cảm thấy những thứ này là do tác giả YY giống thần thoại rồi.

Nơi này đừng nói những vương công quý tộc, quan lại quyền quý, ngay cả những dân chúng bình thường, hề có chút dư dả, trong nhà cũng sẽ có mấy phòng cơ thiếp.

Nghĩ vậy, Úy Tuệ chỉ có thể thở dài, nàng là nữ tử hiện đại, duyên phận tương lai sẽ như thế nào?

Nếu để cho nàng và nữ nhân khác dùng chung một nam nhân, sắc, dứt khoát giết nàng đi, quá khó mà tiếp nhận.

Một đêm không nói chuyện, rất nhanh Úy Tuệ quên đi phiền não, tiến vào mộng đẹp.

Lần nữa mở mắt, trời đã sáng trưng, trong phòng đã không còn bóng dáng Úy Như Tuyết nữa, nếu không phải trên giường có cái chăn gấp chỉnh tề, Úy Tuệ gần như nghi ngờ tối hôm qua nha đầu kia rốt cuộc có tới đây ngủ qua không nữa.

“Ừm.” Lười biếng duỗi thất lưng, nàng ngồi dậy ngồi ở đầu giường, như thường lệ ngồi ngốc một chút.

Không lâu sau Hỉ Nhi vào phòng, thấy nàng thức dậy, vội vàng cười nói: “Nhị tiểu thư tỉnh lúc nào? Sao không gọi nô tỳ vào hầu hạ?”

“Hầu hạ cái gì? Chỉ là mặc y phục xếp chăn, chải đầu rửa mặt thôi, ta có tay có chân, tự làm được.” Lúc mới xuyên qua, cái cảm giác được người hầu hạ thật là tốt không gì sánh kịp, nhưng một đoạn thời gian sau, sẽ cảm thấy chỉ cần ngáp một cái cũng có cảm giác có nha hoàn muốn tới đây giúp một tay, thật sự kinh khủng.

Hỉ Nhi biết tính khí lúc nàng rời giường, cũng không để ý, ân cần giúp nàng lấy y phục.

Úy Tuệ liếc nàng một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đứng dậy xuống giường, tiếp nhận y phục trên tay nàng, tự mình mặc vào.

Biết nàng không thích được hầu hạ, nhưng Hỉ Nhi vẫn nhịn không được khom người xuống, chăm sóc chỉnh lại vạt áo, buộc lại đai lưng cho nàng.

Cũng không phải cố tình muốn ngỗ nghịch lại vị tiểu thư tính tình nóng nảy trở nên hiền hòa này, mà là thật sự nhìn không nổi bộ dạng nàng mặc y phục.

Một bộ y phục thật tốt, nhưng hồi lâu Nhị tiểu thư cũng không tìm thấy tay áo, mặc trên người giống như treo một khối vải lớn, mặc dù nói cho nàng biết đai lưng ở đâu, nàng cũng có thể buộc còn khó coi hơn tạp dề, cho dù nàng dạy rất nhiều lần.

Ai, may mà sáng sớm mỗi ngày Nhị tiểu thư vẫn còn lặp đi lặp lại một câu, nàng không cần hầu hạ.

Có phần tâm này là được rồi, nhưng cuối cùng vẫn là mệnh tiểu thư, như chuyện mặc y phục như vậy Nhị tiểu thư cũng học không được.

Được sự giúp đỡ của Hỉ Nhi, cuối cùng Úy Tuệ cũng mặc xong y phục, nhưng lại biểu hiện bất mãn một lần nữa: “Y phục này thiết kế không hợp lý, quá khó mặc.”

Hỉ Nhi yên lặng giúp đỡ nàng trải giường, lại quay đầu nhìn thấy chần trên giường, không khỏi ngân ra: “Nhị tiểu thư, đây là?”

“Tối hôm qua Đại tỷ tỷ đã tới.” Úy Tuệ thuận miệng trả lời, vừa tháo dây cột tóc, khiến một mái tóc đẹp phân tán phủ lên sau ót.

Hỉ Nhi kinh ngạc, tối hôm qua không hề thấy Đại tiểu thư đến đây...

Còn nữa, quan hệ của Nhị tiểu thư và Đại tiểu thư thay đổi có phải cũng quá nghịch thiên hay không? Mặc dù hiện giờ Nhị tiểu thư không bắt nạt Đại tiểu thư nữa, nhưng chuyện ngủ lại như vậy thật đúng là làm người ta khó có thể tiếp nhận.

“Nhị tiểu thư.” Hỉ Nhi thật sự nhịn không được tò mò trong lòng: “Khi nào thì người và Đại tiểu thư lại tốt như vậy?”

Gần đây Úy Tuệ thường xuyên nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, không khỏi vui lên, đưa tay sờ soạn khuôn mặt tròn tròn như trái táo của Hỉ Nhi, cười nói: “Mấy ngày rồi.”

Đầu Hỉ Nhi đầy hắc tuyến, Nhị tiểu thư vẫn thích nheo mắt của Đào Nhi, tại sao gần đây cũng thích động thủ với nàng rồi hả?

Hai người nói chuyện, Đào Nhi đi vào truyền lời, nói là lão thái thái cho mời, bảo Nhị tiểu thư đi qua đó.

Úy lão phu nhân? Vừa nghĩ tới tình hình đêm đó, dạ dày Úy Tuệ quay cuồng một trận.

“Bà tìm ta làm gì? Người đi trả lời, ta không thoải mái, không đến được.”

Đào Nhi nháy mắt, cười nói: “Là người trong cung tới ban thưởng ít đồ, lão thái thái gọi tiểu thư tới tạ ơn.”

“Thưởng cho ta sao?” Úy Tuệ tò mò.

Đào Nhi suy nghĩ: “Cũng không phải, các vị tiểu thư đều có.”

“Người nào thưởng?” Úy Tuệ thuận miệng hỏi, nghĩ tới trong cung ban thưởng, chắc là vật hiếm lạ, có nên nhịn xuống ghê tởm để đến xem không đây?

Tương lai cánh cứng cáp rồi nàng phải rời khỏi Úy gia, cũng phải cần tiền bạc sống chứ.

Chỉ là, nàng là một tiểu nữ tử, vai không thể gánh, tay không thể xách, vừa không có đầu óc buôn bán, cũng không có không gian làm ruộng, hiện tại có thể vợ vét được bao nhiêu thì vợ vét, dù sao cũng không nên lãng phí này nọ.

Đào Nhi vui vẻ nói: “Là Hoàng hậu nương nương.”

“A.” Úy Tuệ suy nghĩ, lại vẫn có chút không muốn gặp Úy lão yêu bà, nàng sợ nàng nôn ra ngay tại chỗ.

“Đào Nhi, người đi đi, nói ta không thoải mái, nhận đồ rồi tạ Hoàng hậu nương nương ban thưởng, trong lòng tiểu thư nhà người sẽ nhớ kỹ.”

Nụ cười trên mặt Đào Nhi cứng đờ: “Chuyện này... Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Hoàng hậu nương nương sẽ cho rằng Nhị tiểu thư bất kính.” Đến lúc đó, chẳng phải càng ghét Nhị tiểu thư hơn sao?

Nàng khó xử nhìn Hỉ Nhi.

Hỉ Nhi cũng không ngờ Úy Tuệ bài xích như thế, đành phải khuyên nhủ: “Nhị tiểu thư, Đào Nhi là một nô tỳ, sao có thể thay thế tiểu thư. Hơn nữa, lão thái thái bảo người qua đó, nhất định là muốn cho tiểu thư chọn trước đồ vật rồi tới phiên các cô nương khác. Nhưng nếu Nhị tiểu thư không đi, những thứ tốt kia...”

“Các nàng sẽ lựa lấy đi hả?” Úy Tuệ nghi ngờ: “Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương không nói rõ ràng, thứ gì ban cho người nào sao?”

Đầu hai người Hỉ Nhi và Đào Nhi đầy hắc tuyến, Hoàng hậu nương nương sợ là không có rảnh rồi như vậy đâu.

“Thôi, tự ta đi một chuyến vậy.” Úy Tuệ vội vàng dùng dây cột tóc lại, xong muốn đi ra ngoài.

Hỉ Nhi vội ngăn lại: “Tiểu thư muốn đi ngay bây giờ sao? Tốt xấu gì cũng phải rửa mặt chải đầu trước chứ.”

“Lỡ như thứ tốt đều bị các nàng chọn trước thì sao?” Úy Tuệ mới không chú ý những thứ này, cũng không phải đi xem mắt, vẫn còn trong nhà mình, cần gì phải chú trọng quá chứ?

Nàng vội vàng ra cửa, hai người Hỉ Nhi Đào Nhi vội vàng đuổi theo.

Trên đường, Úy Tuệ lại hỏi Đào Nhi, Đại tiểu thư có ở đó hay không.

Đào Nhi nói không.

Úy Tuệ buồn bực không thôi, có đồ thu vào mà nha đầu kia cũng không ở đây.

Xem ra, lát nữa nàng phải giúp nàng ấy lấy một phần rồi.

Nhưng nào ngờ, đến chỗ Úy lão yêu bà mới phát hiện, cái gọi là Hoàng hậu nương nương ban cho thứ tốt trong cung cũng chỉ là mấy bộ cung trang màu sắc tươi đẹp thôi, ngoài ra không còn gì nữa.

Úy Tuệ không khỏi nâng trán, trong lòng hung hăng trừng mắt Đào Nhi, y phục nàng có rất nhiều có được hay không hả? Cần những thứ y phục tươi đẹp có vẻ chững chạc này của Hoàng hậu nương nương sao?

Xem ra, Úy Như Tuyết không đến là đúng.

Đến đây, gặp Úy lão yêu bà, trong cổ họng nàng bốc lên vị chua.

“Tuệ Nhi, con sao vậy? Nhìn sắc mặt không được tốt.”

Trong nhà đầy người, đôi mắt với Hoàng hậu nương nương ban thưởng, trên mặt mọi người vui vẻ, cũng không phải mấy bộ y phục mà là thâm ý sâu xa bên trong đó.

Ba ngày sau, Hoàng hậu nương nương bày rượu thiết yến ở Ngự hoa viên, đặc biệt mời một số thiên kim tiểu thư danh môn.

Mà lần này, Hoàng hậu nương nương chẳng những phát thiệp mời cho Úy phủ, lại còn đặc biệt ban thưởng y phục, điều này đại biểu nàng nhìn cô nương Úy phủ với con mắt khác.

Có thể được Hoàng hậu nương nương coi trọng, trên dưới Úy phủ tự nhiên vui mừng.

“Bị bệnh sao? A, nếu bị bệnh, vậy thì thật đáng tiếc.” Vẻ mặt Nghiêm thị khó chịu nhìn Úy Tuệ, vui sướng khi người gặp họa nói.

Khuê nữ duy nhất của mình hiện giờ đang điên điên khùng khùng, coi như là một nửa phế nhân, tất cả đều do tiểu yêu tinh Úy Tuệ này ban tặng.

Lúc Úy Tuệ nhìn thấy những y phục này đã thất vọng muốn chuồn đi, lúc này nghe mấy lời này của Nghiêm thị lập tức có cái bậc thang leo xuống, che bụng nói.

“Ai da, tôi hôm qua có chút tiêu chảy, cũng không biết tại sao lại vậy. Tổ mẫu, con lấy trước một bộ y phục, còn lại các tỷ muội tự phân chia đi.”

Nàng tiện tay nhận một cái khay trong tay nha hoàn bên cạnh.

Mặc dù y phục tươi đẹp có dung tục chững chạc, nhưng dù sao cũng do Hoàng hậu nương nương ban thưởng, dựa vào cái này chỉ sợ cũng có chút tiền.

Màu lục (xanh lá cây)? Một bên sau khi Vân Phượng Kiều thấy nàng chọn một bộ y phục xấu nhất, không khỏi thở dài nhẹ nhõm, đồng thời càng thêm khinh bỉ ánh mắt của Úy Tuệ.

Chỉ là, Úy Tuệ còn muốn chạy, Úy lão phu nhân gọi nàng lại, vẻ mặt hơi lo lắng: “Tiêu chảy? Hay là ăn đồ hỏng? Tổ mẫu lập tức kêu người mời đại phu xem thử.”

“Không cần. Đi nhà xí một chuyến là được.” Úy Tuệ không kiên nhẫn ứng phó, hơn nữa nhìn vẻ mặt từ ái dối trá của bà ta lại càng khó chịu.

“Không có việc gì, ta đi trước.”

“Tuệ muội muội.” Vân Phượng Kiều tiến lên đỡ nàng, vẻ mặt ân cần: “Người không thoải mái, ta đưa người đi.”

“Ta gấp đi nhà xí.” Úy Tuệ không cảm xúc liếc nàng, đi ra bên ngoài.

Vân Phượng Kiều lại đi theo: “Tuệ muội muội, ta giúp người cảm y phục.”

“Được rồi, người cầm.” Còn đuổi theo sao? Úy Tuệ tức giận nhét mâm y phục vào trong tay nàng, tự mình nhào rồi đi phía trước.

Vân Phượng Kiều sững sờ, đi theo nàng ra khỏi viện, lại thấy sắc mặt nàng như thường, cũng không thay đổi.

“Tuệ muội muội, không phải người gấp đi nhà xí sao?”

“A, phải rồi.” Úy Tuệ quay đầu nhìn nàng: “Ta không mang giấy súc, người có không?”

“Hả?” Khuôn mặt Vân Phượng Kiều cứng đờ, nào có nữ hài nào nói chuyện trực tiếp như vậy chứ.

Chương 74

Thô Lỗ

Vân Phượng Kiều ngơ ngẩn, chuyện hỏi người khác giấy súc này mà Úy Tuệ cũng làm ra được? Không ngại mất mặt sao?

“Không có?” Thấy nàng không nói, Úy Tuệ thoáng ngưng mi: “Vậy làm sao bây giờ? Ta rất gấp, không bằng, Vân biểu tỳ, người giúp ta lấy ít giấy súc tới đây. Ta đến nhà xí trong vườn.”

“Hả?” Vân Phượng Kiều lại ngây người, coi nàng như nha hoàn sao? Giúp nàng ta lấy giấy súc?

Lại nói, không phải nàng có hai nha hoàn đi theo sao?

Vân Phượng Kiều không khỏi nhìn về phía Đào Nhi và Hỉ Nhi phía sau, nhưng không ngờ hai nha đầu này một người ngẩng đầu nhìn trời, một người cúi đầu nhìn đất, người nào cũng không quan tâm đến nàng.

Trong lòng Úy Tuệ cười thầm, chợt đưa tay lấy lại cái khay trong tay nàng ta, quay đầu phân phó: “Đào Nhi, hai người các người mau mang xiêm y của Hoàng hậu nương nương ban thưởng trở về, ta muốn đi nhà xí, mang theo cái này không phải quá bất kính sao?”

“Vâng” Hỉ Nhi Đào Nhi vội vàng đi tới cầm xiêm y rồi đi.

Bên này, Úy Tuệ lại thúc giục Vân Phượng Kiều: “Vân biểu tỳ, người nhanh đi lấy giấy súc giúp ta, ta không nhịn được nữa rồi.”

Nói xong ôm bụng, vội vàng chạy vào trong vườn.

Vân Phượng Kiều ngơ ngẩn tại chỗ, ngẩn ngàng trong gió, nàng đường đường là một thiên kim tiểu thư, thường ngày coi như đi tiểu cũng có nha hoàn bên cạnh hầu hạ, hôm nay lại để cho nàng lấy giấy súc cho người khác, lại còn đưa đến nhà xí bần thiú?

Úy Tuệ chạy nhanh vào trong vườn, trốn sau một cây đại thụ, sau đó nhìn bộ dạng buồn nôn của Vân Phượng Kiều, che miệng cười trộm.

Hắc hắc, tiểu biểu tử thật sự dối trá làm kiêu mà, mỗi lần nói chuyện với nàng ta đều khiến cho toàn thân nàng khó chịu, hơn nữa với ánh mắt đó của nàng ta, ai da, cho dù muốn tính kế người khác cũng đừng biểu hiện rõ ràng như thế chứ, thật nghĩ nàng ngốc à.

Phải ha, nghĩ lại, Úy lão yêu bà đứng đầu đám người cũng không phải xem nguyên chủ Úy Tuệ như kẻ ngốc sao?

Cũng không biết Vân Phượng Kiều có thể lấy giấy súc tới nhà xí hay không nữa?

Nếu không lấy, mình tự có biện pháp đối phó nàng.

Nếu lấy, hắc hắc, mình cũng có biện pháp đối phó nàng.

Mắt thấy Vân Phượng Kiều buồn bực giậm chân, trong miệng không biết mắng câu gì, sau đó quay người trở về, rốt cuộc Úy Tuệ cười ra tiếng.

Nàng chờ ở đây.

Vừa mới xoay người, muốn dựa lưng vào thân cây nghỉ tạm một lúc, không ngờ trước mắt xuất hiện một người, dọa trái tim nàng mạnh mẽ nháy dưng.

“Ôi.” Úy Tuệ vỗ ngực, hung ác trừng mắt nhìn Úy Vân Kiệt đang cười như không cười, giận dữ sợ.

“Huynh không biết phát ra âm thanh à?”

Người dọa người sẽ hù chết người đó.

“Làm chuyện gì trái lương tâm à?” Úy Vân Kiệt cúi đầu, để sát vào khuôn mặt nàng, mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng.

Bị người nhìn như vậy, Úy Tuệ cực kỳ không được tự nhiên ngửa ra sau, thân thể dựa vào thân cây, không còn chỗ lui, không hiểu sao tim lại đập nhanh.

“Việc... Việc gì trái lương tâm chứ?” Nàng chột dạ có chút cà lăm.

“Không có làm, muội chột dạ làm gì?” Nàng lui về phía sau, Úy Vân Kiệt lần tới gần, thân hình cao lớn hoàn toàn bao phủ nàng.

“Này.” Hơi thở nam tính quấn quanh chóp mũi, Úy Tuệ choáng váng, nổi lên hai rặng mây đỏ bên gò má, ngay cả bên tai cũng muốn rỉ máu.

Ông trời, mặc dù sống ở hiện đại hai mươi lăm năm, nhưng trừ lúc ở nhà trẻ nam nữ không kiêng dè chơi chung một chỗ ra, ngày sau nàng chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân ở gần như vậy.

Dĩ nhiên anh em tốt cãi nhau âm ỉ thì không tính, bởi vì khi đó người ta không xem nàng như nữ nhân, mà nàng cũng không lúng túng như lúc này.

Nhưng lúc này nàng thật sự rất xấu hổ.

“Có thể đừng đứng gần như vậy hay không? Nóng quá.”

“Nóng?” Úy Vân Kiệt buồn cười nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng, không nhìn được đưa tay sờ lên: “Quả thật rất nóng.”

Úy Tuệ cứng đờ, hẳn đang làm gì vậy? Sờ mặt nàng?

“Còn chưa lấy ra?”

Ngón tay của hắn thật sự khác xa khuôn mặt của hắn, lòng ngón tay hình như có vết chai thật dày, xoa trên mặt nàng khiến ngứa ngứa lại có chút đau đớn.

“Cái gì?” Úy Vân Kiệt giả bộ hồ đồ, một tay chống đỡ tại thân cây trên đỉnh đầu nàng, tay kia vỗ nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Tư thế như vậy với Vân Phượng Kiều đứng ở phía xa mà nói, mập mờ khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Thân hình nam nhân rất cao, không thể không cúi xuống, một tay hắn phủ lên khuôn mặt nữ hài, hơi cúi đầu, thâm tình đưa mắt nhìn, dường như ngay sau đó sẽ hạ xuống nụ hôn vừa dịu dàng vừa nồng nhiệt.

Ngay lúc Vân Phượng Kiều hoảng sợ, lại thấy Úy Tuệ buồn bực kêu một tiếng, đẩy tay nam tử ra.

“Bảo huynh lấy tay ra đó.”

“Đúng là nha đầu thô lỗ.” Úy Vân Kiệt xoa xoa cổ tay, cười tà tứ liếc nhìn nàng.

Bị đôi mắt sâu thẳm này liếc nhìn, Úy Tuệ chỉ cảm thấy trong ngực có con nai đang chạy loạn.

Vội vàng ở trong lòng niệm nhanh mấy câu: A di đà phật, sắc tức là không, không tức là sắc.

Huống chi người này là ca ca.

Mở to mắt, không ngờ Úy Tuệ nhìn thấy Vân Phượng Kiều cách đó không xa, nhìn bộ dạng hoảng sợ của nàng ta cũng biết nàng ta hiểu làm cái gì.

Vội đẩy Úy Vân Kiệt, Úy Tuệ đi tới chỗ Vân Phượng Kiều.

“Vân biểu tử, lấy giấy súc rồi hả?” Vẻ mặt nàng như thường, không có một chút không được tự nhiên nào.

Ngược lại cho rằng đầu óc cô nương Vân Phượng Kiều này nghĩ quá nhiều, mặc dù vừa rồi có chút không ổn nhưng nàng và Úy Vân Kiệt là huynh muội, dù thế nào cũng không thể suy nghĩ lệch lạc được.

Nhưng Úy Tuệ lại không biết, cô đại bảo thủ, nhưng cũng rối loạn, tử muội có thể lấy chung một chồng, thúc (chú) cháu có thể cùng cưới một thê, thậm chí có chút man rợ là con cưới kế mẫu (mẹ kế).

Cho nên, huynh muội...

Điều này ở trong mắt Vân Phượng Kiều hoàn toàn có khả năng, dù sao Úy Vân Kiệt còn có tính nết háo sắc, còn Úy Tuệ là một đứa ngu ngốc không biết điều.

Nếu hai người này thật sự làm chuyện xấu xa, cũng không phải hoàn toàn không thể nào.

Cũng gần như trong nháy mắt, Vân Phượng Kiều hồi hận đến tím ruột, trước khi nàng ta nhìn thấy thì nên trốn đi, hoặc là kêu lên, đưa những người khác tới xem.

Như thế, trong lúc đó dù cho huynh muội này không có loại chuyện xấu xa kia nhưng truyền ra ngoài cũng có thể phá hủy thanh danh.

Sao nàng lại ngốc đứng ở cả buổi ở đây vậy chứ?

“Vân biểu tỷ?” Thấy nàng nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, Úy Tuệ đột nhiên đưa tay vỗ mạnh vào trán nàng.

Thiếu chút nữa vỗ ngã Vân Phượng Kiều, khó khăn tỉnh táo lại, đầu óc lại ong ong lên.

“Tuệ muội muội?”

“Ừm.” Úy Tuệ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vân biểu tỷ, vừa rồi ngươi làm sao vậy? Cử chỉ giống như điên rồ làm ta sợ muốn chết, may nhờ ta vỗ một cái đánh ngươi tỉnh lại.”

Cái trán Vân Phượng Kiều còn rất đau, trong lòng hận nàng nhưng trên mặt vẫn cười gượng, đưa giấy súc cho nàng: “Cho.”

“Cám ơn Vân biểu tỷ, ngươi thật là tốt.” Úy Tuệ cắt kỹ giấy, bản năng quay đầu, chỉ thấy Úy Vân Kiệt vẫn đứng khoanh tay tại chỗ bên cạnh cây đại thụ, nhìn mình cười.

Úy Tuệ thâm nghĩ, gặp quý, sao gần đây yêu nghiệt này cứ nhìn mình chăm chăm thế? Hại nàng làm gì cũng không có tâm tư.

“Vân biểu tỷ, ngươi còn có việc?” Nhìn Vân Phượng Kiều không có ý rời đi, Úy Tuệ hỏi, vốn muốn trêu chọc nàng ta, hiện tại Úy Vân Kiệt ở đây, nàng cũng không còn tâm tư nữa.

Vân Phượng Kiều thân thiết nhìn nàng: “Tuệ muội muội, ngươi không sao rồi hả?”

“Ừ.” Úy Tuệ gật đầu, ánh mắt nóng rực kia vẫn nhìn mình chăm chăm, khiến nàng cực kỳ không được tự nhiên.

“Cái bụng...” Vân Phượng Kiều tò mò, nàng chưa đưa giấy súc cho nàng ta, làm thế nào Úy Tuệ ra khỏi nhà xí được?

Úy Tuệ không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng ta, chỉ nói: “Tốt hơn nhiều. Vân biểu tỷ còn có chuyện gì không? Nếu không có, Đại ca còn chờ ta đằng kia.”

“Đại biểu ca hần...” Vân Phượng Kiều cũng không tự giác đưa mắt nhìn về phía đó, Úy Vân Kiệt dưới cây ngọc lan càng thêm tuấn mỹ, thậm chí so với Thái tử điện hạ mà nàng ngày ngày nhớ nhung còn tuấn mỹ hơn vài phần.

Chỉ là, đáng tiếc cho cái xác tốt.

Nói đến, mấy hài tử Úy gia đều có một cái xác tốt, cũng không có một người không chịu thua kém.

Khóe môi Vân Phượng Kiều mỉm cười, nghĩ thầm, có thể thấy được ông trời rất công bằng.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Cũng không có chuyện gì, nếu Tuệ muội muội không sao, tỷ tỷ an tâm. Vậy ta tới chỗ tổ mẫu.”

Nói xong, nàng khẽ chào Úy Vân Kiệt cách đó không xa, sau đó xoay người rời đi.

Vân Phượng Kiều vừa đi, Úy Tuệ kiểm chế không được tính tình nóng nảy, sai bước tới chỗ Úy Vân Kiệt.

“Này, huynh có ý gì? Nhìn ta chăm chăm để làm gì? Trên mặt ta mọc mụn hả?”

Thân hình Úy Vân Kiệt nghiêng qua, tựa vào trên cây ngọc lan, ánh mắt vô tội nhìn nàng: “Muội cảm thấy ta nhìn muội chăm chăm?”

“Không đúng sao?” Úy Tuệ chỉ muốn nói, ánh mắt vừa rời của hần không sai biệt lắm có thể khoét một cái lỗ trên người nàng.

Sẽ không đúng sao? Đột nhiên, trong lòng nàng nhảy dựng, một loại cảm giác hoảng sợ quý dị ập vào lòng.

Nàng chột lui về phía sau mấy bước, khó có thể tin nhìn hần.

“Không phải huynh để ý ta rồi chứ?”

Nhưng nàng là muội muội ruột của hần.

Mi tâm Úy Vân Kiệt nhảy lên, từ chối cho ý kiến.

Úy Tuệ gào khóc giống như nhìn thấy quỷ: “Không phải thật chứ? Nhưng ta là muội muội ruột của huynh mà? Huynh còn tính người không? Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang nữa là. Ừm, ta đi nói với nương, để nương trừng trị huynh.”

Nói xong, hoảng hốt muốn xoay người chạy.

Bên cạnh có một con sói đang chờ, rất đáng sợ.

Chỉ là, còn chưa chạy được hai bước đã bị Úy Vân Kiệt bắt trở về, cả người bị hần đè lên góc tường.

Trong lòng Úy Tuệ run sợ vùng vẫy: “Yêu nghiệt, nếu không thả người, cần thận ta thu phục huynh.”

“Câm miệng.” Thật là om sòm muốn chết, Úy Vân Kiệt tức giận gầm nhẹ, sợ nàng kêu la loạn xạ, dứt khoát lấy tay bịt miệng nàng.

Tay của hắn rất lớn, bịt như vậy lại che hơn nửa gương mặt của nàng, chỉ lộ ra đôi mắt căm phẫn.

Úy Vân Kiệt nhìn chăm chăm ánh mắt muốn phun lửa của nàng, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Nha đầu này, ánh mắt nào của muội thấy ta xem trọng muội rồi hả?”

“Hai con mắt đều thấy được.” Nếu không, nhìn vào nàng chăm chăm để làm gì? Mà ánh mắt còn dọa người như vậy, hoàn toàn là một bộ dạng muốn nuốt nàng vào bụng.

Úy Vân Kiệt bị ghen một phen, đưa tay vỗ trán nàng: “Muốn ta coi trọng muội trước phải học được yên lặng một chút.”

“...” Úy Tuệ sững sờ, nói như vậy, hắn không coi trọng mình? Vậy hắn nhìn chăm chăm nàng làm gì.

Lúc này Úy Vân Kiệt mới buông nàng ra, chỉ xuống chân nàng.

“Cái gì?” Úy Tuệ nhìn thoáng qua, không có gì mà.

Chương 75

Tiểu Mỹ Nhân

Úy Tuệ theo tay hắn chỉ nhìn về phía mặt đất, vẫn chưa phát hiện khác thường, chỉ là bởi vì ra ngoài vội vàng nàng quên đổi giày rồi.

Lúc này, một đôi dép lông nhung khâu quả cầu đỏ thẫm thật sự khác xa một trời một vực với hình tượng thực nữ mà nàng cố gắng đạt tới.

Không tự chủ, đầu ngón chân nàng cuộn lại, run run làn váy, muốn che khuất đôi dép lê quá ngây thơ này.

“Buổi sáng vội ra ngoài nên quên đổi.”

Nàng cúi thấp đầu, cực kỳ nản lòng nói, không ngờ đỉnh đầu truyền đến tiếng thờ dài trầm thấp bất đắc dĩ của hắn.

“Muội đạp tiểu mỹ nhân của ta rồi.”

“Hả?” Nghe vậy, Úy Tuệ như điện giật lui về sau, nhưng nháy mắt lại bắt được điểm quan trọng: “Tiểu mỹ nhân ở đâu?”

Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân của hắn là cô nương ngón cái (dạng nàng út ống tre) hay sao? Nàng có thể đạp được?

Úy Vân Kiệt liếc nàng, đưa tay kéo nàng tới bước vào, chỉ vào chỗ nàng đứng lúc đầu, nói: “Buổi sáng mới chôn xuống.”

Ồ! Da mặt Úy Tuệ căng lên, nhìn mặt đất lại nhìn Úy Vân Kiệt nghiêm trang, rốt cuộc nhin không được, phỉ nhổ hẳn.

“Huynh lừa ta à? Dưới đất chôn tiểu mỹ nhân của huynh? Nói dối cũng không cần viết nháp sao?”

Coi như chôn người cũng phải nhìn ra chút dấu vết chứ? Mặc dù đất dưới tàng cây này quả thật giống như vừa mới xới lên, nhưng muốn chôn một người thì dù sao cũng phải có hình dạng đồng đất chứ?

Úy Vân Kiệt bắt đắc dĩ: “Chẳng lẽ phải muốn đào lên muội mới tin?”

“...” Úy Tuệ giống như gặp quỷ nhìn hẳn: “Tiểu mỹ nhân là ai? Ta gặp qua chưa?”

Trong Úy phủ, trừ bỏ nữ tử diêm dúa lòa loẹt đã gặp qua lần trước lúc hẳn tằm ra, hình như gọi là cái gì Vân Nhi, thì không còn nữ tử nào khác.

Mà mặc dù Úy Vân Kiệt có hoa danh bên ngoài, nhưng cho tới bây giờ hẳn không mang nữ tử vào phủ.

Cho nên, sao nàng có thể tin tiểu mỹ nhân của hẳn sẽ chết ở đây, còn được chôn ở chỗ này chứ?

Loại lời nói ngay cả con nít ba tuổi cũng không tin, hẳn lại lấy ra lừa nàng?

Khi dễ nàng không có đầu óc?

Hu hu, thì ra tất cả mọi người đều coi nàng như người không có đầu óc.

Quá con mẹ nó khi dễ người rồi.

Đặt điều nói dối cũng không thể dùng chút tâm sao?

Úy Vân Kiệt bắt đắc dĩ lắc đầu, nhặt cái xẻng hoa nhỏ từ dưới đất lên đưa cho nàng: “Không tin, tự mình đào lên mà nhìn.”

“?” Sao nơi này lại có cái xẻng hoa? Vậy mà trước đó nàng lại không phát hiện ra?

Chỉ là, dùng cái xẻng hoa này đào hố chôn người?

Nàng thấy hẳn là kẻ điên.

Thấy nàng vẫn không tin, Úy Vân Kiệt ngồi xổm xuống, chậm rãi dùng xẻng đào đất.

Úy Tuệ nhìn mà khóe mắt giật giật, nhưng nàng cũng muốn nhìn thử, nếu thật sự hẳn có thể đào ra một người, nàng sẽ vận đầu xuống cho hẳn làm cầu đá.

Nhưng mà mấy xẻng đất qua đi lại lộ ra một cái hộp được điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Cái hộp không lớn, có phần giống với mấy cái hộp trang sức trong phòng nàng.

Úy Vân Kiệt để cái xẻng xuống, đôi tay cầm cái hộp lên, đứng dậy đưa cho nàng.

“Tiểu mỹ nhân ở bên trong, không phải muội muốn trò chuyện với ‘nàng’ à?” Úy Vân Kiệt nhìn nàng nói.

Úy Tuệ nhìn chăm chăm cái hộp, không khỏi cảm thấy run lên, mặc dù không tin, nhưng lời của hắn thật sự quá thấm vào lòng rồi, có được không?

“Huynh đừng dọa ta! Cái hộp nhỏ như vậy làm sao có thể để được tiểu mỹ nhân chứ? Nếu là tiểu mỹ nhân thì cũng không thể nhỏ đến mức này được.”

Nhìn khuôn mặt sợ hãi trắng bệch của nàng, cũng không dám nhận cái hộp, hai tay giấu ra sau lưng, Úy Vân Kiệt khẽ nhíu mày, tốt bụng giúp nàng mở cái hộp ra.

Trong khoảnh khắc hắn mở cái hộp, Úy Tuệ ‘a’ một tiếng, đột nhiên nhắm hai mắt lại.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, trong đầu nàng bay ra rất nhiều hình ảnh kinh khủng.

Cổ nhân đều xem trọng việc nhập thổ vi an, khi chôn thân thể nhất định phải hoàn chỉnh, có đôi khi nếu người chết gặp phải tai họa bất ngờ, thì thể không hoàn chỉnh, đầu, tay, chân hoặc các loại nội tạng... cũng có thể chôn cất riêng lẻ.

Chẳng lẽ trong hộp này chứa một phần thân thể nào đó của tiểu mỹ nhân sao?

Úy Tuệ sợ hãi tim đập thình thịch.

Nhưng đột nhiên cảm thấy hơi thở nóng rực phả vào trên mặt mình, Úy Tuệ nghi ngờ mở mắt, đối diện chính là một đôi mắt thâm sâu màu hổ phách lóe ra ánh sáng âm u.

“Huynh?” Toàn thân nàng cứng đờ.

Úy Vân Kiệt đưa tay vỗ vai nàng an ủi: “Mặc dù vừa rồi muội không cẩn thận đạp lên chỗ nó, nhưng tiểu mỹ nhân luôn rộng lượng, sẽ không so đo với muội.”

Úy Tuệ nghe lời hắn, trong đầu có chút tò mò, ánh mắt nhìn vào trong hộp.

Chỉ liếc mắt một cái, đôi mắt xinh đẹp của nàng trở nên trừng lớn.

“Là con gà?”

Đầu Úy Vân Kiệt đầy hắc tuyến, sửa chữa: “Bồ câu.” Da lông sáng như tuyết, huyết thống cao quý chính là bồ câu mỹ nhân.

Úy Tuệ nhìn thoáng qua: “Dáng dấp cũng không sai biệt lắm.”

Nhưng gọi bồ câu có dáng dấp giống như gà này là tiểu mỹ nhân, hơn nữa còn gọi thâm tình như vậy, nàng không khỏi nghi ngờ nhìn hắn thêm vài lần.

Quả nhiên, yêu nghiệt chẳng những quái đản, còn biến thái nữa.

Ánh mắt Úy Vân Kiệt lóe lên, khoe môi hơi cong, đột nhiên lại gần nàng nhỏ giọng nói: “Khi còn sống tiểu mỹ nhân ghét nhất bị người ta nói thành gà. Chuyện khác nó sẽ luôn rộng lượng, chỉ riêng chuyện này lại rất keo kiệt.”

“Vậy thì thế nào?” Úy Tuệ nghiêng đầu theo dõi ánh mắt tà mị của hắn, một đôi mắt thâm sâu như suối, mệnh mệnh tao nhã, thật là vô cùng đẹp.

“Cũng không thế nào.” Úy Vân Kiệt cúi đầu, nhìn bỏ câu trắng nhỏ trong hộp, nhẹ nhàng thở dài: “Khi còn sống tiểu mỹ nhân chỉ có một sở thích, đó là nửa đêm thích cạy cửa sổ vào phòng nói chuyện khuya...”

“Huynh nói thứ này?” Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn chăm chăm tiểu mỹ nhân, mặc dù dáng dấp giống như gà, nhưng cũng là gà xinh đẹp, tại sao lại có loại sở thích biến thái như thế chứ?

Úy Vân Kiệt ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm: “Không tin? Buổi tối nó đến phòng muội, muội sẽ biết.”

Bởi vì mấy lời của hắn mà toàn thân Úy Tuệ nổi lên hạt gạo nhỏ (nổi da gà), nhưng không phục: “Sợ cái gì? Nó dám đến, ta sẽ nhổ sạch lông của nó nấu canh uống.”

Khụ khụ khụ... Thật đúng là bạo lực lại thô lỗ.

Úy Vân Kiệt không nói gì, chỉ là tràn ngập xót thương nhìn tiểu mỹ nhân.

“Thôi, gia đình chờ cho người thôi.”

Hắn xoay người muốn đi, Úy Tuệ lại gọi hắn lại: “Đợi chút.”

“Hả?” Úy Vân Kiệt quay đầu nhìn nàng.

Úy Tuệ cắn cắn môi, nàng là một người không nên gây khó dễ cho một con chim nhỏ, huống chi cũng tại nàng đập trúng người ta trước, quấy rầy người ta an nghỉ.

“Ở chỗ này đi, vừa rồi huynh chôn nó ở đây, dĩ nhiên nó cảm thấy nơi này thích hợp. Vừa rồi là ta không đúng.”

Mặc dù là một con chim bồ câu, sau khi chết cũng nên được tôn trọng.

Trong lòng Úy Tuệ lẩm nhẩm, tiểu mỹ nhân bồ câu, vừa rồi nàng không biết giữ miệng, người ngàn vạn lần đừng trách nha.

Úy Vân Kiệt nhướn mi: “Muội chắc chứ?”

“Ừ.” Úy Tuệ gật đầu, khom lưng nhặt xẻng hoa nhỏ lên: “Ta đào đất cho.”

Nói xong, thật sự đến làm.

Úy Vân Kiệt đứng ở một bên, lẳng lẳng nhìn nàng, đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Chỉ chốc lát sau, Úy Tuệ đã đào xong, Úy Vân Kiệt tự mình thả hộp xuống, Úy Tuệ lại đắp đất lên, sau đó để xẻng xuống, chạy vào trong vườn hoa cách đó

không xa, ngắt lấy ít hoa, đan thành một cái vòng hoa đơn giản, sau đó đặt lên trên mộ của tiểu mỹ nhân.

“Được rồi.” Sau khi làm xong, Úy Tuệ vỗ vỗ tay, ngược đầu nhìn Úy Vân Kiệt: “Phong thủy nơi này không tệ, tiểu mỹ nhân ở đây sẽ không cô đơn.”

“Ừ.” Úy Vân Kiệt gật đầu.

Đột nhiên mặt mày Úy Tuệ khẽ cong, cười đánh giá hẳn: “Nhưng, nói đi thì nói lại, huynh vẫn có trái tim yêu thương, đối với một con chim bồ câu mà cũng có thể như thế.”

Khóe môi Úy Vân Kiệt nâng lên: “Ta cũng thật bất ngờ.”

“Hả?”

“Muội có thể giúp ta cùng an táng tiểu mỹ nhân.”

“À.” Úy Tuệ cười khẽ: “Góp một tay mà thôi, cần phải vậy.”

Vừa dứt lời, trong đầu thoáng nghĩ tới điều gì, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Cho nên, lúc trước huynh nhìn chằm chằm vào ta là giận ta vô ý đập trúng chỗ của tiểu mỹ nhân hả?”

Nhưng nếu như chôn ở chỗ này sẽ thường có người lui tới.

Úy Vân Kiệt khẽ ngưng mi, cũng không đáp lời, đột nhiên ngồi xổm xuống, một tay cầm cổ chân mảnh khảnh của nàng.

“A.” Úy Tuệ kêu lên một tiếng, kinh ngạc theo dõi hẳn.

Đột nhiên Úy Vân Kiệt đứng dậy, một tay ôm ngang nàng vào lòng: “Ra cửa không biết đóng giày, cũng không biết mang vớ sao?”

“Ta?” Úy Tuệ đột nhiên nghẹn lời, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tức giận rống lại hẳn: “Ai cần huynh lo chứ, ta mang vớ rất thoải mái.”

“Mạnh miệng.” Úy Vân Kiệt liếc nàng một cái, cứng rắn ôm nàng, nhanh chóng quay về chỗ ở của nàng.

Khiến mấy nha hoàn trong viện nàng kinh hãi thiếu chút rớt trông mắt xuống đất.

Đại thiếu gia vậy mà ôm Nhị tiểu thư về phòng?

Trở lại trong phòng, Úy Vân Kiệt trực tiếp ném nàng lên trên giường: “Chui vào chăn.”

Đôi chân lạnh lẽo giống như khối băng, thiết thòi nàng ngây ngốc không phát hiện ra.

“Quản thật là nhiều.” Ngoài miệng Úy Tuệ oán giận, lại nghe lời chui vào trong chăn, lúc này nàng mới phát hiện hai chân lạnh đến không còn cảm giác nữa rồi.

Úy Vân Kiệt tìm cái ghế ngồi xuống, nhìn thấy xiêm y trên bàn, khẽ hừ: “Đây là xiêm y Hoàng hậu nương nương ban thưởng?”

“Ừ.” Úy Tuệ nhìn hấn, sao còn chưa đi?

“Quả nhiên khó coi.” Úy Vân Kiệt nhíu mi, lại nhìn nàng: “Màu này không hợp với muội.”

Quả nhiên hấn quản thật nhiều mà, Úy Tuệ nhếch miệng cười: “Đúng, ta cũng không tính mặc nó. Chỉ là, Đại ca, huynh ngồi đây là còn có chuyện gì sao?”

Úy Vân Kiệt lắc đầu.

“Không có việc gì? Vậy huynh ngồi đây làm gì?” Úy Tuệ tức giận nói, khuê phòng của nữ tử, cho dù là ca ca cũng không cần quá tùy tiện vậy chứ?

Hơn nữa vừa rồi còn bị hấn ôm trở về, hiện tại cả người nàng không được tự nhiên, cảm giác toàn thân trên dưới đều có hương vị của hấn, nàng muốn tắm rửa thay y phục.

“Gần đây ca...” Úy Vân Kiệt khẽ ngưng mi, hình như khó có thể mở miệng nhìn nàng.

Trong nháy mắt sự bất quáị của Úy Tuệ bị khơi lên: “Sao?”

“Ai, không đề cập tới cũng được. Muội nghỉ ngơi cho tốt đi, ca đi đây.” Úy Vân Kiệt thản nhiên đứng dậy, chỉ tràn ngập thâm ý liếc nàng một cái, chọt xoay người rời đi.

Úy Tuệ ngồi trên giường, sững sờ không thôi: “Này, chuyện gì, huynh nên nói rõ ràng rồi hãy đi chứ.”

“Muội muốn biết?” Úy Vân Kiệt đi tới cửa, đột nhiên xoay người hỏi.

Tim Úy Tuệ đập nhanh và loạn nhịp.

“Cái kia, huynh là ca của ta, huynh gặp chuyện, nếu ta có thể giúp cứ việc nói.”

Nàng thật tò mò, có chuyện gì mà có thể khiến cho hấn có vẻ mặt như vừa rồi?

Tại tiếng về tình cảm?

Nhưng có vẻ như đã lâu rồi không có nghe chuyện dâm loạn của hấn và nữ nhân khác nữa.

Chẳng lẽ, hấn chuyển qua thích nam nhân rồi hả?

Nghĩ như thế, Úy Tuệ sóng lòng sôi sục, kích động nhìn hấn.